

— Скоро пушкитѣ, братя... Да отидемъ на помощъ.

Младитѣ сърдца се разпалиха. Душитѣ пламнаха като барутѣ отъ тая малка искра, която се чакаше всѣка минута.

Стариятъ попъ Никола, съ побѣлѣла като снѣгъ коса, като видѣ въоръженитѣ младежи, едвамъ продума:

— Додѣ ли му врѣмето, братя?

И сълзи бликнаха изъ очитѣ му и облѣха свѣтлото му старо лице. Той не можеше да говори отъ вълнение, а само прѣгрѣщахше момчетата и като майка ги милваше по главитѣ.

Неговата хубава дъщеря Ангелина бѣше годеница на Младена. Когато момцитѣ трѣгнаха и той отиде да се прости съ нея, завари я съ пушка въ рѣка.

— Младене, и азъ ще дойда!

— Ангелино, остани при стария си татко.

— Младене, ще дойда.!

Тя се увиси за рѣката му съ молба и плачъ.

Младенъ се откопчи отъ рѣцѣтъ ѝ и замина.

Слѣдъ единъ часъ гърмежитѣ въ планината се усилиха по страшно.

Чакъ привечеръ, когато слънцето вече зайде, гърмежитѣ вече станаха по-рѣдки и най-послѣ замлъкнаха.

Тъмна нощъ падна надъ широка и злочеста Македония. Мракътъ зловѣщо се спуствна изъ намръщенитѣ гори на Пирина, дѣто цѣлъ день ечеше шумътъ на кървавия